

V Praze, 12. května 1967

Vážený a milý bratře děkane,

rád bych Vás v den Vašich narozenin ujistil svou oddaností a upřímnou vděčností za všechno, čemu jsem se u Vás naučil a co jsem od Vás přijal. Po dlouhá léta jsem Vám byl a stále jsem osobně i názorově velmi blízko; nedošla-li tato okolnost zřetelnějšího výrazu, musím to přičíst na vrub některým i mně samému někdy obtížným rysům své povahy. Považuji za své velké osobní štěstí a takřka jakési privilegium, že jsem se mohl formovat a růst také v prostoru orientovaném silokřivkami vašeho působení; nejen já, ale i moji nejbližší přátelé našli u Vás mnohé, co jsme nějak neviděli a nenašli, jinde a co pronikavě ovlivnilo náš život. Nemyslím, že šlo na prvním místě o intelektuální vliv, i když nám neobyčejně imponovala Vaše myšlenková pronikavost a mnohostranná prohlédavost; vlastně jsem trochu bezradný, jak správně tuto nejdůležitější stránku Vašeho vlivu na nás a na mě osobně pojmenovat a postihnout. Snad bych to mohl říci tak, že jsem snad nikdy a u nikoho jiného neviděl tak zblízka a v takové přesvědčivosti skutečné odpovědné rozhodování, nezastírající nic z komplikovanosti a tíhy, která je provází, a nepředkládající navenek jen zušlechtěné výsledky toho, co bylo vybojováno jindy a jinde. To je zajisté velmi subjektivní záležitost, ale právě osobně nadmíru významná.

Přikládám zatím jen kopii uvah Vám věnovaných. Už předem se obávám, nejsou-li svou úrovní i provedením málo důstojným příspěvkem k poctě, která by Vám náležela. Doufám však, že přesto najdou Vaše laskavé pochopení.

Přijměte mé upřímné pozdravy, k nimž se připojuje i Heda, a výraz vděčné žakovské lásky.